

Най-после хоризонтът почна да се освѣтлява. Слънцето наново изгрѣя. Настъпи пролѣтъ. Духнаха топли вѣтрове. Бѣлитѣ лисици, които бѣха заспали зименъ сънъ, се събудиха. Почнахме да ги ловимъ съ примки. Следъ тѣхъ се появиха прелетни птици. Буритѣ разстрошиха левоетѣ край брѣга. Морето малко по-малко се очисти отъ тѣхъ.

Често ходѣхме край брѣга да гледаме, дали не ще се зададе нѣкой корабъ. И все очаквахме избавление.

Единъ день се чу около колибата гласъ: „Здравейте, момчета! Всички ли сте живи и здрави?“ Това бѣше гласътъ на капитана. Той, помощникътъ му и нѣкои отъ бившитѣ другари отъ парахода изкочиха изъ морето. А не далечъ отъ брѣга бѣше спусналъ котва нашия параходъ.

Изхвъркнахме отъ радостъ. Най-после сме спасени. Следъ малко бѣхме на парахода и разказвахме какъ прекарахме дългата зима на пустия островъ. Другаритѣ ни се радваха и ни слушаха захласнати. Най-много се чудеха на особеното ни облѣкло отъ еленски кожи, въ което изглеждахме като чудовища.

Отъ руски: М. Ц.

